

Sygn. akt V CSK 330/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku Z. W.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie,
Gminy Siemianowice Śląskie, Z. R., J. K., M. K., L. G., I. B., M. K., J. O. , I. O. i H.
O.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego
w Katowicach

z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt IV Ca 343/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa -
- Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800,- (jeden
tysiąc osiemset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Katowicach uwzględnił apelację uczestniczki postępowania Gminy Siemianowice Śląskie od postanowienia Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich z dnia 30 grudnia 2013 r. i zmieniając to postanowienie oddalił wniosek Z. W. o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości gruntowej opisanej szczegółowo w postanowieniu. Oddalenie wniosku nastąpiło wskutek poczynienia ustaleń faktycznych i uznania, że wnioskodawca nie wykazał posiadania samoistnego nieruchomości przez okres wymagany prawem i z tego względu nie zostały spełnione przesłanki zasiedzenia według art. 172 k.c.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie w zaskarżonym postanowieniu przepisów prawa materialnego, tj. art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz.U. Nr 14, poz. 130) przez uznanie, że nieruchomość objęta wnioskiem stała się wraz z wejściem w życie powołanej ustawy własnością Skarbu Państwa; art. 7 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz.U. Nr 32, poz. 159) oraz art. 177 k.c. w brzmieniu sprzed jego uchylenia przez przyjęcie, że do dnia 1 października 1990 r. nie biegł termin niezbędny do zasiedzenia nieruchomości; art. 50 prawa rzeczowego i art. 172 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie tych przepisów i nie stwierdzenie wystąpienia przesłanek zasiedzenia. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z orzeczeniem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącego powołał się na przesłankę zawartą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., twierdząc, że z niej wynika uzasadnienie do rozpoznania skargi. Przypuszczać jednak należy z ostatniego zdania wniosku, mieszczącego się w jednym krótkim akapicie, stanowiącym uzasadnienie, że chodzi o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, mającą podstawę w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Kierując się wskazanym przepisem nie można przyznać racji skarżącemu. Tylko dlatego, że nie zgadza się on z rozstrzygnięciem, gdyż inaczej ocenia stan faktyczny i prawny rozpoznawanej sprawy nie wynika oczywista podstawa do podważania prawomocnego postanowienia rozstrzygającego na niekorzyść skarżącego jego wniosek o zasiedzenie nieruchomości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i akceptującej go doktrynie od dawna utrwalony jest pogląd, co oznacza oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej. Mianowicie, naruszenie prawa przez sąd drugiej instancji wykazywane przez wnoszącego skargę musi być rażące, rzucające się w oczy każdemu prawnikowi bez potrzeby dokonywania analizy podnoszonych przepisów. Nie jest więc związane z odmienną od uczestnika postępowania oceną stanu prawnego rozpoznawanej sprawy, lecz jest obiektywnie wadliwe *prima facie* (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/1 i z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, nie publ.).

Tym bardziej nie może skarżący kwestionować ustaleń faktycznych sądu drugiej instancji, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z ustaleń tych natomiast wynika w rozpoznawanej sprawie, że wnioskodawca przez pewien czas, w którym miało biec zasiedzenie uważał się za posiadacza zależnego, zawarł bowiem umowę dzierżawy na grunt, o który chodzi w sprawie. Nie ma przy tym znaczenia kwestionowanie obecnie przez skarżącego, że Sąd Okręgowy zastosował nieprawidłowe przepisy (które nie zostały nawet we wniosku wskazane), gdyż własność nieruchomości nie przeszła na rzecz Skarbu Państwa ze względu na brak ustawowych ku temu przesłanek. Sąd w obszernym uzasadnieniu wyjaśnił podstawę rozstrzygnięcia, jak również związanie ostateczną decyzją administracyjną, która stwierdzała nabycie spornego gruntu przez Skarb Państwa na własność. Decyzja ta nie może być obecnie kwestionowana,

więc także z tego powodu nie można uważać skargi kasacyjnej wnioskodawcy za oczywistą.

Skarga kasacyjna jest wyjątkowym środkiem zaskarżenia prawomocnych orzeczeń sądowych, więc przyjęcie jej do rozpoznania jest możliwe tylko w razie wystąpienia szczególnych przyczyn, określonych enumeratywnie w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wobec braku dowiedzenia ich wystąpienia we wniosku skarżącego (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.